

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 3.2.2020 r.
COM(2020) 35 final

ANNEX

ZAŁĄCZNIK

do

zalecenia w sprawie DECYZJI RADY

**upoważniającej do rozpoczęcia negocjacji dotyczących nowego partnerstwa ze
Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej**

ZAŁĄCZNIK

WYTYCZNE NEGOCJACYJNE DOTYCZĄCE NOWEGO PARTNERSTWA ZE ZJEDNOCZONYM KRÓLESTWEM WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ

I. KONTEKST OGÓLNY

1. W następstwie złożenia przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (zwane dalej „Zjednoczonym Królestwem”) notyfikacji o jego zamiarze wystąpienia z Unii Europejskiej (zwanej dalej „Unią”) i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (zwanej dalej „Euratomem”) Unia wynegocjowała i zawarła ze Zjednoczonym Królestwem umowę określającą warunki jego wystąpienia (zwaną dalej „Umową o wystąpieniu”), zgodnie z art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE).
2. W wytycznych z dnia 23 marca 2018 r. Rada Europejska potwierdziła, że Unia jest zdeterminowana, by w przyszłości utrzymywać jak najbliższe stosunki partnerskie ze Zjednoczonym Królestwem. Zgodnie z tymi wytycznymi takie partnerstwo powinno obejmować współpracę handlową i gospodarczą oraz inne obszary, w szczególności walkę z terroryzmem i przestępczością międzynarodową, oraz bezpieczeństwo, obronę i politykę zagraniczną. Rada Europejska sformułowała te wytyczne, aby nakreślić ogólne założenia ram planowanej umowy o partnerstwie, które następnie szerzej przedstawiono w deklaracji politycznej towarzyszącej Umowie o wystąpieniu i w niej wspomnianej.
3. W trakcie negocjacji na podstawie art. 50 TUE wraz ze Zjednoczonym Królestwem określono ogólne założenia ram planowanej umowy o partnerstwie i ujęto je w deklaracji politycznej przedstawiającej ramy planowanej umowy o partnerstwie między Unią i Zjednoczonym Królestwem (zwanej dalej „Deklaracją polityczną”) zatwierdzonej przez Radę Europejską (art. 50) w dniu 17 października 2019 r. W świetle powyższego Deklaracja polityczna towarzyszyła Umowie o wystąpieniu zawartej przez Unię i Zjednoczone Królestwo.
4. Umowa o wystąpieniu przewiduje okres przejściowy, w trakcie którego prawo Unii będzie miało zastosowanie w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie. Okres przejściowy upłynie z dniem 31 grudnia 2020 r., chyba że Wspólny Komitet ustanowiony Umową o wystąpieniu przyjmie przed dniem 1 lipca 2020 r. jedną decyzję przedłużającą okres przejściowy o maksymalnie rok lub 2 lata. W Umowie o wystąpieniu Unia i Zjednoczone Królestwo zobowiązały się do dołożenia wszelkich starań, aby podjąć niezbędne kroki w celu szybkiego wynegocjowania umów regulujących ich planowane partnerstwo w celu zapewnienia, aby w zakresie, w jakim jest to możliwe, umowy te miały zastosowanie od zakończenia okresu przejściowego. W Deklaracji politycznej Unia i Zjednoczone Królestwo zobowiązały się do dołożenia wszelkich starań, aby zawrzeć i ratyfikować nową umowę w zakresie rybołówstwa do dnia 1 lipca 2020 r.
5. Negocjacje dotyczące planowanej umowy o partnerstwie powinny opierać się na skutecznym wykonaniu Umowy o wystąpieniu i załączonych do niej trzech protokołów. W tym kontekście planowana umowa o partnerstwie powinna nadal chronić porozumienie wielkopiątkowe (porozumienie z Belfast), zawarte w dniu 10

kwietnia 1998 r. przez rząd Zjednoczonego Królestwa, rząd irlandzki oraz innych uczestników negocjacji wielostronnych, we wszystkich jego częściach, uznając fakt, że proces pokojowy w Irlandii Północnej nadal będzie miał nadrzędne znaczenie dla pokoju, stabilności i pojednania na wyspie Irlandii.

II. CEL I ZAKRES PLANOWANEJ UMOWY O PARTNERSTWIE

6. W swoich konkluzjach z dnia 13 grudnia 2019 r. Rada Europejska (art. 50) potwierdziła, że Unia jest zdeterminowana, by w przyszłości utrzymywać jak najbliższe stosunki partnerskie ze Zjednoczonym Królestwem, zgodnie z Deklaracją polityczną ustanawiającą kluczowe założenia planowanej umowy o partnerstwie między Unią i Zjednoczonym Królestwem. Na podejście Unii nadal wpływ będą miały ogólne stanowiska i zasady określone w stosownych wytycznych i konkluzjach Rady Europejskiej, w szczególności z dnia 23 marca 2018 r. i 25 listopada 2018 r.
7. Celem negocjacji jest ustanowienie nowego kompleksowego partnerstwa między Unią, oraz w stosownych przypadkach Euratomem, i Zjednoczonym Królestwem; partnerstwo to ma objąć obszary zainteresowania przedstawione w Deklaracji politycznej: współpracę handlową i gospodarczą, współpracę organów ścigania i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, politykę zagraniczną, bezpieczeństwo i obronę oraz obszary tematyczne współpracy. Planowana umowa o partnerstwie powinna stanowić spójną całość i wpisywać się w ramy ogólnego zarządzania.
8. Deklaracja polityczna przewiduje również, że w przypadku gdy w trakcie negocjacji Strony uznają, że leży to w ich wzajemnym interesie, planowana umowa o partnerstwie może również wykroczyć poza obszary współpracy opisane w tej deklaracji. W deklaracji uznaje się również, że planowana umowa o partnerstwie może z czasem ewoluować.
9. Komisja powinna dążyć do osiągnięcia jak najwięcej w ramach krótkiego okresu przejściowego i powinna być przygotowana na prowadzenie dalszych negocjacji w sprawie wszelkich pozostałych kwestii po upływie okresu przejściowego.

III. TREŚĆ PLANOWANEJ UMOWY O PARTNERSTWIE

ZASADY OGÓLNE

10. Planowana umowa o partnerstwie między Unią a Zjednoczonym Królestwem powinna opierać się między innymi na następujących podstawowych zasadach i kluczowych celach oraz się do nich odwoływać:
 - uznanie, że dobrobyt i bezpieczeństwo są wspierane przez międzynarodowy ład oparty na zasadach, ochrona praw indywidualnych i praworządności, wysokie normy ochrony praw pracowników i konsumentów oraz środowiska, walka ze zmianą klimatu oraz swobodny i uczciwy handel;
 - potwierdzenie zobowiązania Stron do wspólnego działania na rzecz ochrony tych ogólnych zasad oraz do współpracy w celu wyeliminowania wewnętrznych i zewnętrznych zagrożeń dla ich wartości i interesów;

- zapewnienie równowagi praw i obowiązków oraz równych warunków działania. Równowaga ta musi zapewniać autonomię procesu decyzyjnego i porządku prawnego Unii, zapewniać ochronę interesów finansowych Unii i być zgodna z innymi zasadami Unii określonymi we właściwych wytycznych Rady Europejskiej, w szczególności w odniesieniu do integralności jednolitego rynku i unii celnej oraz niepodzielności czterech swobód;
- odzwierciedlenie statusu Zjednoczonego Królestwa jako państwa trzeciego spoza strefy Schengen oraz fakt, iż państwo niebędące członkiem UE, które nie podlega takim samym obowiązkom jak państwo członkowskie, nie może posiadać takich samych praw ani czerpać takich samych korzyści jak państwo członkowskie.

CZĘŚĆ I: PRZEPISY WSTĘPNE

1. PODSTAWY WSPÓŁPRACY

A. Podstawowe wartości i prawa

11. Planowana umowa o partnerstwie powinna opierać się na wspólnych wartościach i zobowiązaniach, które należy wyrazić w pięciu wiążących klauzulach politycznych (które stanowią podstawę wszystkich wszechstronnych stosunków między Unią i państwami trzecimi) dotyczących: praw człowieka, demokracji i praworządności; nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia, walki z terroryzmem; ścigania osób oskarżonych o najpoważniejsze przestępstwa wagi międzynarodowej; broni strzeleckiej i lekkiej. Istotnymi elementami współpracy, które należy uwzględnić w planowanej umowie, są: poszanowanie i ochrona praw człowieka i podstawowych wolności, zasady demokratyczne, praworządność i wsparcie dla nieprolifracji. Kluczowym elementem planowanej umowy o partnerstwie powinna również być walka ze zmianą klimatu, jak określono w Ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu oraz w szczególności w porozumieniu paryskim. Planowana umowa o partnerstwie powinna ponownie potwierdzić zobowiązanie Stron do promowania skutecznego multilateralizmu opartego na zasadach.

B. Ochrona danych

12. W obliczu znaczenia, jakie mają przepływy danych, w planowanej umowie o partnerstwie należy potwierdzić zobowiązanie Stron do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony danych osobowych oraz w pełni przestrzegać unijnych przepisów dotyczących ochrony danych osobowych, w tym uszanować proces decyzyjny Unii w odniesieniu do decyzji stwierdzających odpowiedni stopień ochrony. Przyjmowanie przez Unię decyzji stwierdzających odpowiedni stopień ochrony, jeżeli spełnione są wymagane warunki, powinno ułatwiać współpracę i wymianę informacji, w szczególności w obszarze współpracy organów ścigania i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych.

2. OBSZARY WSPÓLNEGO ZAINTERESOWANIA

A. Uczestnictwo w programach Unii i Euratomu

13. W planowanej umowie o partnerstwie należy ustanowić ogólne zasady i warunki uczestnictwa Zjednoczonego Królestwa w programach Unii i Euratomu oraz

wnoszenia wkładu do nich, z zastrzeżeniem warunków określonych w odpowiednich instrumentach, w takich obszarach jak: nauka i innowacje, młodzież, kultura i edukacja, rozwój i współpraca międzynarodowa, zdolności obronne, ochrona ludności, przestrzeń kosmiczna oraz w innych obszarach leżących w interesie Unii. Będzie to również obejmowało ogólne zasady finansowania oraz kontroli i audytu wdrożenia programów oraz stosowne konsultacje ze Zjednoczonym Królestwem.

14. W planowanej umowie o partnerstwie należy zawrzeć wspólne zobowiązanie dotyczące realizacji przyszłego programu PEACE PLUS, przy utrzymaniu obecnych procentowych udziałów w finansowaniu względem przyszłego programu.

B. Dialogi

15. Planowana umowa o partnerstwie powinna przewidywać, w razie potrzeby, dialog i wymianę w obszarach wspólnego zainteresowania, z myślą o wskazaniu możliwości współpracy, dzielenia się najlepszymi praktykami i wiedzą fachową, oraz współdziałania, m.in. w takich dziedzinach, jak kultura, edukacja, nauka i innowacje, turystyka lub statystyka. Jeżeli chodzi o te dziedziny, w planowanej umowie o partnerstwie należy uznać, że mobilność i czasowy przepływ przedmiotów i wyposażenia ma znaczenie dla umożliwienia współpracy, oraz należy również ułatwić bieżącą współpracę między grupami w zakresie kultury i edukacji.

CZĘŚĆ II: CZĘŚĆ GOSPODARCZA

1. CELE I ZASADY

16. W planowanej umowie o partnerstwie należy ustanowić ambitne, szeroko zakrojone i zrównoważone partnerstwo gospodarcze. Umowa ta powinna być wszechstronna, obejmować umowę o wolnym handlu, a także szerszą współpracę sektorową, w obszarach leżących w interesie Unii. Powinna być zgodna z obowiązującymi zasadami Światowej Organizacji Handlu (WTO), w szczególności art. XXIV Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) i art. V Układu ogólnego w sprawie handlu usługami (GATS), oraz zapewniać, aby wszystkie szczeble administracji państwowej skutecznie przestrzegały jej postanowień. Umowa powinna zawierać postanowienia dotyczące rybołówstwa, jak określono w sekcji 12 niniejszej części, w szczególności w pkt 85, a jej podstawą powinny być stanowcze zobowiązania zapewniające równe warunki działania dla otwartej i uczciwej konkurencji, jak określono w sekcji 15 niniejszej części, jak również skuteczne zarządzanie i nadzór, ustalenia dotyczące rozstrzygania sporów i egzekwowania prawa, w tym odpowiednie środki zaradcze. Umowa powinna w możliwie najszerszym zakresie ułatwiać handel i inwestycje między Stronami, przy jednoczesnym poszanowaniu integralności unijnego jednolitego rynku i unii celnej.
17. W planowanej umowie o partnerstwie należy uznać, że nadrzędnym celem Stron jest zapewnienie zrównoważonego rozwoju. Partnerstwo gospodarcze powinno zapewnić, aby Strony zachowały swoją autonomię i zdolność do regulowania działalności gospodarczej stosownie do poziomów ochrony, jakie każda ze Stron uzna za właściwe w celu osiągnięcia uzasadnionych celów polityki publicznej, takich jak: zdrowie publiczne, zdrowie i dobrostan zwierząt i roślin, usługi społeczne, edukacja publiczna, bezpieczeństwo, środowisko, w tym walka ze zmianą klimatu, moralność publiczna, ochrona socjalna lub ochrona konsumentów, ochrona

prywatności i danych, a także promowanie i ochrona różnorodności kulturowej oraz walka z praniem pieniędzy.

2. TOWARY

A. Cele i zasady

18. Planowana umowa o partnerstwie powinna zawierać kompleksowe ustalenia, w tym dotyczące strefy wolnego handlu, i przewidywać współpracę celną i regulacyjną zgodnie z lit. B, C i D niniejszej sekcji, a jej podstawą powinny być stanowcze zobowiązania zapewniające równe warunki działania dla otwartej i uczciwej konkurencji, jak również skuteczne zarządzanie i nadzór, ustalenia dotyczące rozstrzygania sporów i egzekwowania prawa, w tym odpowiednie środki zaradcze.

B. Strefa wolnego handlu

19. W planowanej umowie o partnerstwie należy dążyć do ustanowienia strefy wolnego handlu zakładającej brak taryf celnych, opłat, opłat o skutku równoważnym lub ograniczeń ilościowych we wszystkich sektorach, o ile zapewnione zostaną równe warunki działania dzięki stanowczym zobowiązaniom, jak określono w sekcji 15 niniejszej części. Należy zakazać wszelkich opłat celnych, podatków wywozowych oraz wszelkich środków o równoważnym skutku, jak również nie należy wprowadzać nowych obciążeń. W planowanej umowie o partnerstwie należy również zabronić wprowadzania wszelkich zakazów lub ograniczeń handlu między Stronami, w tym ograniczeń ilościowych lub wymogów dotyczących zezwolenia, które nie są uzasadnione szczegółowymi zasadami lub wyjątkami określonymi w ramach partnerstwa gospodarczego, oraz należy zawrzeć bardziej szczegółowe postanowienia dotyczące pozwoleń na przywóz i wywóz, monopoli przywozowych i wywozowych, towarów naprawionych, przeładunku, towarów przerobionych i oznaczania pochodzenia.
20. Planowana umowa o partnerstwie powinna zawierać odpowiednie reguły pochodzenia w oparciu o standardowe unijne preferencyjne reguły pochodzenia oraz przy uwzględnieniu interesu Unii.
21. Ponadto umowa powinna zawierać postanowienia dotyczące wspólnego badania odpowiednich środków w przypadku błędów popełnionych przez właściwe organy, w szczególności jeżeli chodzi o zastosowanie preferencyjnych reguł pochodzenia. W umowie należy również ustanowić procedury i właściwe środki, które Strony będą mogły wprowadzić w razie stwierdzenia braku współpracy administracyjnej w kwestiach celnych, nieprawidłowości lub nadużycia, oraz w odniesieniu do odzyskiwania nieuiszczonych należności celnych w przypadku oszustw celnych.
22. Planowana umowa o partnerstwie powinna obejmować postanowienia antydumpingowe, jak również dotyczące środków wyrównawczych i ochronnych, pod warunkiem że każda ze Stron będzie mogła wprowadzać środki zgodnie, w stosownych przypadkach, z Porozumieniem WTO o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994, Porozumieniem WTO w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych, ze zobowiązaniami na podstawie art. XIX GATT 1994, z Porozumieniem WTO w sprawie środków ochronnych oraz art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

C. Współpraca celna i ułatwienia w handlu

23. W ramach unijnego kodeksu celnego w planowanej umowie o partnerstwie należy dążyć do optymalizacji procedur celnych, nadzoru i kontroli oraz ułatwienia legalnego handlu dzięki wykorzystaniu dostępnych mechanizmów i technologii wspomagających, jednocześnie zapewniając, aby organy celne wprowadzały skuteczne środki na granicy w celu egzekwowania uzasadnionej polityki publicznej i ochrony interesów finansowych, w tym środki zapewniające skuteczne i wydajne egzekwowanie praw własności intelektualnej przez organy celne w odniesieniu do wszystkich towarów podlegających kontroli celnej.
24. W tym celu planowana umowa o partnerstwie powinna opierać się na Umowie WTO o ułatwieniach w handlu oraz wykraczać poza jej zakres. Powinna zawierać kompleksowy zbiór postanowień związanych z kwestiami celnymi, dotyczących przejrzystości, wydajności oraz niedyskryminacyjnego charakteru procedur i praktyk celnych.
25. Planowana umowa o partnerstwie powinna przewidywać również współpracę administracyjną oraz wzajemną pomoc w kwestiach dotyczących cel i podatku od wartości dodanej (VAT), w tym wymianę informacji w celu zwalczania oszustw celnych i związanych z VAT oraz innych działań przestępczych, jak również wzajemną pomoc w celu odzyskiwania należności związanych z podatkami i cłami.
26. Ponadto planowana umowa o partnerstwie powinna zawierać ustalenia dotyczące ułatwienia inspekcji oraz formalności odnoszących się do przewozu towarów oraz środków bezpieczeństwa stosowanych przez organy celne, w tym przez wzajemne uznawanie programów dotyczących upoważnionych przedsiębiorców, jeżeli leży to w interesie Unii oraz spełnione są wymagane warunki w zakresie bezpieczeństwa handlu towarami.

D. Aspekty regulacyjne

27. Zachowując autonomię regulacyjną, w planowanej umowie o partnerstwie należy wprowadzić przepisy służące propagowaniu podejść regulacyjnych, które będą przejrzyste, skuteczne, będą promować unikanie zbędnych barier w handlu towarami i w miarę możliwości będą wzajemnie zgodne. Zasady dotyczące barier technicznych w handlu (TBT) oraz środki sanitarne i fitosanitarne (SPS) powinny bazować na odnośnych porozumieniach WTO i wykraczać poza ich zakres.
28. W szczególności zasady TBT powinny określać reguły w dziedzinach normalizacji, regulacji technicznych, oceny zgodności, akredytacji, nadzoru rynku, metrologii i etykietowania. Postanowienia dotyczące TBT powinny zawierać definicję norm międzynarodowych, w oparciu o wspólne obecne praktyki stosowane przez obie Strony, oraz powinny mieć na celu promowanie odpowiednich norm międzynarodowych jako podstawy regulacji technicznych, jak również uproszczonych wymogów dotyczących testowania i certyfikacji przez, na przykład, stosowanie podejścia opartego na analizie ryzyka w odniesieniu do oceny zgodności (w tym wykorzystania samocertyfikacji w sektorach, w których jest to możliwe i stosowne). W planowanej umowie o partnerstwie należy również ustanowić mechanizm niezwłocznego reagowania na wszelkie konkretne kwestie handlowe dotyczące TBT oraz zawrzeć postanowienia mające na celu zapewnienie

terminowego rozpowszechniania informacji na temat mających zastosowanie TBT wśród importerów i eksporterów obu Stron.

29. Jeżeli chodzi o SPS, planowana umowa o partnerstwie powinna opierać się na Porozumieniu WTO w sprawie stosowania środków sanitarnych i fitosanitarnych i wykaczać poza zakres tego porozumienia, w celu ułatwienia dostępu do rynku każdej ze Stron, chroniąc jednocześnie zdrowie ludzi i zwierząt, jak również zdrowie roślin. Postanowienia dotyczące SPS powinny przewidywać stosowanie ogólnounijnego procesu wydawania pozwoleń na wywóz (jako pojedynczy podmiot) i powinny uznawać regionalizację w przypadku pojawienia się ognisk choroby lub obecności agrofagów na podstawie stosownych informacji epidemiologicznych dostarczonych przez stronę dokonującą wywozu. Postanowienia dotyczące SPS powinny uwzględniać stosowne normy międzynarodowe, wytyczne i zalecenia Międzynarodowej konwencji ochrony roślin (IPPC), Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (OIE) oraz Kodeksu Żywnościowego. Postanowienia SPS powinny uwzględniać takie kwestie jak przejrzystość i niedyskryminacja, unikanie niepotrzebnych opóźnień, harmonizacja, uznawanie statusu Stron odnośnie do zdrowia i obecności agrofagów, kontrola, inspekcje i procedury zatwierdzania, audyt, certyfikacja, kontrole przywozu, środki nadzwyczajne, zatwierdzanie zakładów bez uprzednich inspekcji, współpraca regulacyjna, współpraca w kwestiach dotyczących oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe, współpraca na forach wielostronnych zajmujących się kwestiami SPS, współpraca w zakresie zrównoważonych systemów żywnościowych oraz stworzenie mechanizmu mającego na celu niezwłoczne rozwiązywanie problemów związanych z handlem, dotyczących SPS lub innych istotnych kwestii. Planowana umowa o partnerstwie powinna propagować stałą współpracę i wymianę opinii w zakresie dobrostanu zwierząt. Ponadto w umowie należy utrzymać stosowanie zasady ostrożności w Unii, jak określono w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
30. W planowanej umowie o partnerstwie należy ustanowić ramy dobrowolnej współpracy regulacyjnej w obszarach będących przedmiotem zainteresowania Unii, w tym wymiany informacji i dzielenia się najlepszymi praktykami.
31. Umowa powinna zawierać przekrojowe zasady dotyczące dobrych praktyk regulacyjnych i przejrzystości w celu opracowania i wdrożenia wydajnych i racjonalnych pod względem kosztów przepisów w zakresie towarów, w tym przewidujących wczesne konsultacje publiczne na temat znaczących nowych uregulowań lub znaczących przeglądów istniejących środków.

3. USŁUGI I INWESTYCJE

A. Cele i zasady

32. W planowanej umowie o partnerstwie należy zawrzeć ambitne, wszechstronne i zrównoważone postanowienia w zakresie handlu usługami oraz inwestycji w sektorze usług i sektorze pozausługowym, przy poszanowaniu prawa każdej ze Stron do wprowadzania regulacji. Postanowienia te powinny dążyć do osiągnięcia poziomu liberalizacji handlu usługami wykaczającego poza zobowiązania Stron w ramach WTO, uwzględniając istniejące umowy Unii o wolnym handlu.
33. Zgodnie z artykułem V Układu ogólnego w sprawie handlu usługami (GATS) planowana umowa o partnerstwie powinna dążyć do uzyskania znaczącego zakresu sektorowego, obejmującego wszystkie sposoby świadczenia usług i przewidującego

brak w zasadzie wszelkich form dyskryminacji w objętych sektorach. Planowana umowa o partnerstwie powinna przewidywać w razie potrzeby wyjątki i ograniczenia, w tym wyłączenie działań prowadzonych w związku z wykonywaniem władzy publicznej. Z postanowień dotyczących liberalizacji handlu należy wyłączyć usługi audiowizualne. Należy zachować wysoką jakość usług publicznych w Unii, zgodnie z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a w szczególności protokołem nr 26 w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym, oraz przy uwzględnieniu zastrzeżeń Unii w tym obszarze, w tym w GATS. Postanowienia dotyczące usług i inwestycji powinny obejmować takie sektory jak usługi świadczone w ramach zawodów regulowanych i usługi biznesowe, usługi telekomunikacyjne, usługi kurierskie i pocztowe, usługi dystrybucji, usługi środowiskowe, usługi finansowe i transportowe¹.

B. Dostęp do rynku i niedyskryminacja

34. Planowana umowa o partnerstwie powinna obejmować postanowienia dotyczące dostępu do rynku i traktowania narodowego na zasadach państwa przyjmującego względem usługodawców i inwestorów każdej ze Stron; uzgodnienia te powinny też odnosić się do wymagań w zakresie wykonania nakładanych na inwestorów.
35. Ponadto powinna ona zawierać postanowienia, które pozwoliłyby na wjazd i czasowy pobyt osób fizycznych w celach biznesowych w określonych obszarach. Żadne postanowienie w planowanej umowie o partnerstwie nie może jednak uniemożliwiać Stronom stosowania ich przepisów ustawowych i wykonawczych oraz wymogów dotyczących wjazdu i pobytu, o ile – stosując je – Strony nie niweczą ani nie naruszają korzyści płynących z planowanej umowy o partnerstwie. Obowiązujące w Unii przepisy ustawowe i wykonawcze i wymogi dotyczące warunków pracy i praw pracowniczych powinny nadal mieć zastosowanie.

C. Aspekty regulacyjne

36. Przy zachowaniu autonomii regulacyjnej Stron planowana umowa o partnerstwie powinna jednocześnie objąć postanowienia służące promowaniu podejść regulacyjnych, które będą przejrzyste, wydajne, w miarę możliwości wzajemnie zgodne i które będą propagować unikanie zbędnych wymogów regulacyjnych.
37. W tym kontekście planowana umowa o partnerstwie powinna obejmować zasady dotyczące regulacji wewnętrznych. Powinny one między innymi obejmować postanowienia horyzontalne zgodne z praktykami Unii w zakresie umów o wolnym handlu, takie jak postanowienia dotyczące procedur udzielania licencji, oraz postanowienia regulacyjne zgodne z istniejącymi unijnymi umowami o wolnym handlu w konkretnych sektorach, takich jak usługi telekomunikacyjne, usługi finansowe, usługi dostawcze oraz usługi międzynarodowego transportu morskiego.
38. Planowana umowa o partnerstwie powinna ponownie potwierdzić zobowiązanie Stron do zapewnienia – w drodze postanowień sektorowych dotyczących usług telekomunikacyjnych – uczciwego i równego dostępu dla usługodawców każdej ze Stron do publicznych sieci i usług telekomunikacyjnych; powinna też zająć się kwestią praktyk antykonkurencyjnych.

¹ Informacje na temat niektórych usług transportowych znajdują się również w sekcji 10 poniżej.

39. W planowanej umowie o partnerstwie należy ustanowić ramy dobrowolnej współpracy regulacyjnej w obszarach będących przedmiotem zainteresowania Unii, w tym wymiany informacji i dzielenia się najlepszymi praktykami.
40. Umowa powinna zawierać przekrojowe zasady dotyczące dobrych praktyk regulacyjnych i przejrzystości w celu opracowania i wdrożenia wydajnych i racjonalnych pod względem kosztów przepisów w zakresie usług i inwestycji, w tym przewidujących wczesne konsultacje publiczne na temat znaczących nowych uregulowań lub znaczących przeglądów istniejących środków.
41. Planowana umowa o partnerstwie powinna również uwzględniać ramy negocjacji w sprawie warunków, na jakich właściwe organy krajowe będą uznawały kwalifikacje zawodowe wymagane do wykonywania szczególnych zawodów regulowanych, jeżeli będzie to leżało w interesie Unii.

4. WSPÓŁPRACA W ZAKRESIE USŁUG FINANSOWYCH

42. Planowana umowa o partnerstwie powinna ponownie potwierdzić zobowiązanie Stron do utrzymania stabilności finansowej, integralności rynku, ochrony inwestorów i konsumentów oraz uczciwej konkurencji, przy jednoczesnym poszanowaniu autonomii regulacyjnej i decyzyjnej Stron oraz ich zdolności do podejmowania – w ich własnym interesie – decyzji o równoważności. Pozostaje to bez uszczerbku dla zdolności Stron do przyjmowania lub utrzymania dowolnych środków ze względów ostrożnościowych. Głównym instrumentem, który Strony będą wykorzystywały do regulowania powiązań między swoimi systemami finansowymi, będą odpowiednio ich jednostronne ramy równoważności.
43. W ramach współpracy w zakresie usług finansowych należy ustanowić ściłą i należycie ustrukturyzowaną dobrowolną współpracę w kwestiach regulacyjnych i nadzorczych, w tym w organach międzynarodowych. Współpraca ta powinna przyczynić się do zachowania autonomii regulacyjnej i nadzorczej Unii. Powinna umożliwiać nieformalną wymianę informacji i dyskusje dwustronne na temat inicjatyw regulacyjnych i innych kwestii leżących w interesie Stron, na przykład dotyczących równoważności. Powinna zapewniać, w miarę możliwości, odpowiednią przejrzystość i stabilność tej współpracy.

5. HANDEL CYFROWY

44. W kontekście postępującej cyfryzacji handlu obejmującej zarówno usługi, jak i towary, planowana umowa o partnerstwie powinna zawierać postanowienia służące ułatwieniu handlu elektronicznego, eliminowaniu nieuzasadnionych barier w handlu drogą elektroniczną, a także zapewniające otwarte, bezpieczne i wiarygodne środowisko online dla przedsiębiorstw i konsumentów, np. postanowienia dotyczące usług zaufania i usług uwierzytelniania elektronicznego lub braku wymogu uprzedniej autoryzacji wyłącznie ze względu na fakt, że dana usługa jest świadczona drogą elektroniczną. Postanowienia umowy powinny również zapewniać ochronę konsumentów w środowisku internetowym oraz w odniesieniu do niezamawianych materiałów marketingu bezpośredniego. Ponadto powinny uwzględniać kwestie związane z przepływem danych, nie naruszając unijnych przepisów dotyczących ochrony danych osobowych.

45. Planowana umowa o partnerstwie powinna zawierać postanowienia dotyczące współpracy na forach wielostronnych i forach z udziałem wielu różnych zainteresowanych podmiotów w obszarach wspólnego zainteresowania oraz ustanowić dialog na potrzeby wymiany informacji, doświadczeń i najlepszych praktyk dotyczących nowych technologii.

6. PRZEPŁYW KAPITAŁU I PŁATNOŚCI

46. Planowana umowa o partnerstwie powinna uwzględnić postanowienia służące umożliwieniu przepływu kapitału i płatności związanych z transakcjami zliberalizowanymi na podstawie planowanej umowy o partnerstwie. Powinna ona zawierać gwarancje i postanowienia wyłączające (np. dotyczące unii gospodarczej i walutowej UE oraz bilansu płatniczego), zgodne z postanowieniami Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczącymi swobodnego przepływu kapitału.

7. WŁASNOŚĆ INTELEKTUALNA

47. Planowana umowa o partnerstwie powinna zawierać postanowienia dotyczące ochrony i egzekwowania praw własności intelektualnej w celu pobudzania innowacji, kreatywności i działalności gospodarczej, które to prawa powinny wykraczać poza standardy Porozumienia WTO w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) oraz konwencji Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (WIPO), w stosownych przypadkach.
48. Umowa powinna utrzymać obecny wysoki poziom stosowanej przez Strony ochrony praw własności intelektualnej, takich jak prawo autorskie i powiązane prawa, znaki towarowe, prawa do niezarejestrowanych lub zarejestrowanych wzorów, oznaczenia geograficzne, patenty, informacje nieujawnione oraz prawo do ochrony odmian roślin. W planowanej umowie o partnerstwie należy potwierdzić, że zachowana zostanie ochrona istniejących oznaczeń geograficznych, zgodnie z Umową o wystąpieniu, oraz ustanowić mechanizm ochrony przyszłych oznaczeń geograficznych, zapewniając taki sam poziom ochrony, jak poziom przewidziany w Umowie o wystąpieniu.
49. Umowa powinna również zapewniać skuteczność egzekwowania praw własności intelektualnej, w tym w środowisku cyfrowym i na granicach.
50. Planowana umowa o partnerstwie powinna ustanowić odpowiedni mechanizm współpracy i wymiany informacji między Stronami w zakresie kwestii dotyczących własności intelektualnej będących przedmiotem obopólnego zainteresowania, takich jak odnośne podejścia i procedury dotyczące znaków towarowych, wzorów i modeli oraz patentów.

8. ZAMÓWIENIA PUBLICZNE

51. Uwzględniając planowane przystąpienie Zjednoczonego Królestwa do Porozumienia WTO w sprawie zamówień rządowych (GPA), planowana umowa o partnerstwie powinna zapewnić Stronom obopólne możliwości na ich rynkach zamówień publicznych na podstawie przedstawionej przez Zjednoczone Królestwo oferty dostępu do rynku w ramach procesu przystąpienia do GPA oraz możliwości wykraczające poza zobowiązania, jakie Strony podjęły w ramach GPA w konkretnych obszarach, bez uszczerbku dla swoich krajowych przepisów

mających na celu ochronę własnych podstawowych interesów bezpieczeństwa. Do obszarów tych powinny należeć między innymi istotne zamówienia nieobjęte GPA, takie jak zamówienia w sektorach użyteczności publicznej nieobjętych GPA. Zasada traktowania narodowego powinna zapewnić traktowanie nie mniej korzystne niż traktowanie przyznane krajowym dostawcom i usługodawcom.

52. Planowana umowa o partnerstwie powinna zobowiązywać Strony do przestrzegania norm opartych na normach zawartych w GPA i wykraczających poza te normy, zapewniając przejrzystość możliwości rynkowych oraz przepisów, procedur i praktyk dotyczących zamówień publicznych. Opierając się na tych normach, planowana umowa o partnerstwie powinna wyeliminować ryzyko arbitralności podczas udzielania zamówień i ustanowić skuteczne i dostępne środki oraz procedury odwoławcze, w tym na drodze sądowej.

9. MOBILNOŚĆ

53. Uzgodnienia w zakresie mobilności, w tym dotyczące bezwizowych wyjazdów na krótki pobyt, w planowanej umowie o partnerstwie powinny charakteryzować się brakiem dyskryminacji między państwami członkowskimi Unii i opierać się na pełnej wzajemności.
54. W planowanej umowie o partnerstwie należy dążyć do określenia warunków wjazdu i pobytu do celów takich jak badania naukowe, studia, szkolenia i wymiany młodzieży.
55. W planowanej umowie o partnerstwie należy również uwzględnić kwestię koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, należycie uwzględniając przyszłe przepływy osób.
56. Postanowienia umowy powinny pozostać bez uszczerbku dla uzgodnień w ramach wspólnej strefy podróżowania w zakresie, w jakim mają one zastosowanie między Zjednoczonym Królestwem i Irlandią, o czym mowa w art. 38 ust. 2 Umowy o wystąpieniu i w art. 3 Protokołu w sprawie Irlandii/Irlandii Północnej.

10. TRANSPORT

A. Lotnictwo

a) Transport lotniczy

57. W planowanej umowie o partnerstwie należy w kompleksowy sposób zająć się kwestią stosunków w dziedzinie lotnictwa ze Zjednoczonym Królestwem. Umowa powinna zapewnić, na podstawie zasad handlowych oraz uczciwych i równych możliwości konkurowania, wzajemne, trwałe i zrównoważone otwarcie rynków, przy jednoczesnym utrzymaniu rynku wewnętrznego usług transportu lotniczego. Niektóre elementy planowanej umowy o partnerstwie mogą być wprowadzane w ramach podejścia wieloetapowego.
58. Planowana umowa o partnerstwie powinna zapewnić, aby wszyscy unijni przewoźnicy lotniczy byli traktowani równo i w sposób niedyskryminujący, niezależnie od kraju ich siedziby, we wszystkich kwestiach objętych umową.
59. Umowa powinna obejmować między innymi postanowienia dotyczące składanych przez przewoźników lotniczych wniosków o zezwolenia eksploatacyjne, przy zastosowaniu procedur przewidujących najkrótszy termin rozpatrzenia.

60. Planowana umowa o partnerstwie powinna uwzględniać, na zasadzie wzajemności, niektóre prawa przewozowe, aby zapewnić ciągłość połączeń. Zjednoczone Królestwo – jako państwo niebędące członkiem UE – nie powinno jednak posiadać takich samych praw ani czerpać takich samych korzyści jak państwo członkowskie. Można również rozważyć włączenie elementów przywileju piątej wolności, jeżeli – biorąc pod uwagę bliskość geograficzną Zjednoczonego Królestwa – zostaną one zrównoważone odpowiednimi obowiązkami, a ich włączenie będzie leżało w interesie Unii.
61. Planowana umowa o partnerstwie powinna przewidywać odpowiednie mechanizmy weryfikacji i wymiany informacji w celu zapewnienia wzajemnego zaufania, jeżeli chodzi o wykonanie umowy. Powinna ona zawierać postanowienia dotyczące bezpieczeństwa lotniczego, które będą możliwie jak najbardziej rygorystyczne. Ponadto powinna obejmować postanowienia dotyczące elastyczności operacyjnej i handlowej, ze szczególnym naciskiem na rozwiązanie kwestii prowadzenia działalności gospodarczej.
62. Oprócz wymogów dotyczących równych warunków działania określonych w sekcji 15 niniejszej części w umowie należy uwzględnić postanowienia dotyczące otwartej i uczciwej konkurencji w sektorze lotnictwa.
63. W planowanej umowie o partnerstwie nie należy zakazywać opodatkowania, na zasadzie niedyskryminacji, paliwa lotniczego dostarczanego do statków powietrznych. Umowa nie powinna mieć wpływu na kwestie związane z VAT.

b) Bezpieczeństwo lotnicze

64. Planowana umowa o partnerstwie powinna ułatwiać handel i inwestycje w odniesieniu do wyrobów, części i urządzeń lotniczych dzięki współpracy w takich obszarach jak certyfikacja i monitorowanie, nadzór produkcji oraz zgodność z normami środowiskowymi i kontrola środowiska. Negocjacje powinny opierać się na zadowoleniu obu Stron, jeżeli chodzi o wymogi i procesy regulacyjne drugiej Strony oraz jej zdolność do ich wdrożenia.
65. Żaden z elementów planowanej umowy o partnerstwie nie powinien pociągać za sobą wzajemnej akceptacji norm lub regulacji technicznych Stron. Umowa powinna raczej ograniczyć powielanie ocen do znaczących różnic regulacyjnych i umożliwiać, w największym możliwym zakresie, poleganie na systemie certyfikacji drugiej Strony. W umowie można również określić warunki – na przykład w oparciu o odpowiednie doświadczenie i wiedzę drugiej Strony – dotyczące odpowiedniego poziomu zaangażowania właściwych organów. Aby ułatwić osiągnięcie powyższego celu, planowana umowa o partnerstwie może również przewidywać współpracę w kwestiach regulacyjnych.
66. Jedna Strona może zaakceptować ustalenia lub certyfikaty drugiej Strony jedynie wtedy, gdy – i o ile – Strona ta jest w stanie nabrać przekonania i utrzymać przekonanie, że druga Strona posiada zdolności do wykonania swoich obowiązków wynikających z planowanej umowy o partnerstwie. Planowana umowa o partnerstwie powinna przewidywać odpowiednie mechanizmy współpracy, aby weryfikować, na zasadzie wzajemności, stałą sprawność i potencjał organów regulacyjnych zaangażowanych w wykonanie umowy.

B. Transport drogowy

67. W planowanej umowie o partnerstwie należy ustanowić otwarty dostęp do rynku dla dwustronnego transportu drogowego towarów, w tym przejazdów bez ładunku, wykonywanych w związku z taką działalnością:
- przez unijnych przewoźników transportu drogowego towarów z terytorium Unii na terytorium Zjednoczonego Królestwa, bądź w odwrotnym kierunku;
 - przez przewoźników transportu drogowego towarów ze Zjednoczonego Królestwa na terytorium Unii, bądź w odwrotnym kierunku.
68. Planowana umowa o partnerstwie powinna również zawierać odpowiednie ustalenia dotyczące tranzytu.
69. Przewoźnikom transportu drogowego towarów ze Zjednoczonego Królestwa – jako przewoźnikom z państwa trzeciego – nie zostaną przyznane takie same prawa jak prawa przysługujące unijnym przewoźnikom transportu drogowego towarów w odniesieniu do działalności w zakresie transportu drogowego towarów z jednego państwa członkowskiego UE do drugiego („duży kabotaż”) oraz działalności w zakresie transportu drogowego towarów na terytorium jednego państwa członkowskiego UE („kabotaż”).
70. Oprócz wymogów dotyczących równych warunków działania określonych w sekcji 15 niniejszej części konkretne postanowienia powinny zapewnić, aby wspólny poziom ochrony w odniesieniu do przewoźników i kierowców (w tym przepisy socjalne) w obszarze transportu drogowego nie został obniżony poniżej poziomu zapewnionego przez wspólne normy obowiązujące w Unii i Zjednoczonym Królestwie w dniu zakończenia okresu przejściowego.
71. W planowanej umowie o partnerstwie należy uwzględnić wymogi dotyczące technologii tachografu.
72. Jeżeli chodzi o kwestię przewozu osób autokarami i autobusami (przewozy okazjonalne i regionalne), w umowie należy uwzględnić wielostronną umowę INTERBUS wraz z protokołem do tej umowy dotyczącym międzynarodowych regularnych i regularnych specjalnych przewozów, wobec których to dokumentów trwa obecnie proces składania podpisów lub ratyfikowania przez strony tej umowy i protokołu.

C. Transport kolejowy

73. W planowanej umowie o partnerstwie należy, w razie potrzeby, uwzględnić szczególną sytuację tunelu pod Kanałem La Manche.

11. ENERGIA I SUROWCE

A. Przepisy horyzontalne dotyczące energii i surowców

74. W planowanej umowie o partnerstwie należy zawrzeć przepisy horyzontalne dotyczące aspektów handlowych i inwestycyjnych związanych z energią i surowcami. W umowie należy zapewnić otwarte, przejrzyste, niedyskryminacyjne i przewidywalne otoczenie biznesu oraz uwzględnić kwestię stosowania podwójnego cennika w tym obszarze. Umowa ma mieć na celu ustanowienie przejrzystych i niedyskryminacyjnych zasad poszukiwania i produkcji oraz szczególnych zasad dostępu do rynku, jak również postanowień dotyczących energii ze źródeł odnawialnych. Planowana umowa o partnerstwie powinna również zawierać

postanowienia wspierające i propagujące w dalszym stopniu handel i inwestycje w sektorze energii ze źródeł odnawialnych.

75. Umowa powinna przyczynić się również do zacieśnienia współpracy w wyżej wymienionych obszarach. Celem umowy powinno być propagowanie rozwoju zrównoważonej i bezpiecznej gospodarki niskoemisyjnej, np. inwestowania w energię ze źródeł odnawialnych oraz rozwiązania energooszczędne.

B. Energia elektryczna i gaz

76. Planowana umowa o partnerstwie powinna przewidywać współpracę w celu wspierania racjonalnych kosztowo, czystych i bezpiecznych dostaw energii elektrycznej i gazu, w oparciu o konkurencyjne rynki i niedyskryminacyjny dostęp do sieci. Współpraca ta wymaga stanowczych zobowiązań do zapewnienia równych warunków działania, w tym skutecznego ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych, jak określono w sekcji 15 niniejszej części, oraz włączenia energii ze źródeł odnawialnych do systemu energetycznego. Rynki konkurencyjne i niedyskryminacyjny dostęp do sieci wymagają skutecznego rozdziału działalności operatorów systemów przesyłowych, niezależnych organów regulacyjnych oraz środków zapobiegających stosowaniu nieuczciwych praktyk mających negatywny wpływ na hurtowe rynki energii.
77. Planowana umowa o partnerstwie powinna przewidywać ustanowienie ram ułatwiających współpracę techniczną między operatorami systemów przesyłowych energii elektrycznej i gazu oraz organizacjami działającymi w sektorze energii i gazu. Ze względu na fakt, że Zjednoczone Królestwo opuści wewnętrzny rynek energii, ramy te powinny także obejmować mechanizmy zapewniające w możliwie największym stopniu bezpieczeństwo dostaw oraz skuteczny handel w ramach połączeń wzajemnych w różnych przedziałach czasowych.

C. Cywilne wykorzystanie technologii jądrowych

78. Z uwagi na znaczenie bezpieczeństwa jądrowego i nieprolifracji planowana umowa o partnerstwie powinna zawierać postanowienia przewidujące szeroko zakrojoną współpracę między Euratomem i Zjednoczonym Królestwem w sprawie pokojowego wykorzystywania energii jądrowej.
79. Postanowienia dotyczące współpracy w kwestiach jądrowych powinny opierać się na poszanowaniu międzynarodowych konwencji i traktatów. Postanowieniom dotyczącym współpracy w kwestiach jądrowych powinny towarzyszyć zobowiązania do utrzymania wysokich norm bezpieczeństwa jądrowego, które będą obowiązywały w dniu zakończenia okresu przejściowego, oraz zobowiązanie Euratomu i Zjednoczonego Królestwa do dalszej poprawy wdrażania zasad zapisanych w Konwencji bezpieczeństwa jądrowego.
80. Postanowienia dotyczące współpracy w kwestiach jądrowych powinny ułatwić handel materiałami jądrowymi i sprzętem jądrowym oraz transfer technologii jądrowej, jak również umożliwić współpracę i wymianę informacji między Euratomem, Zjednoczonym Królestwem i jego organami krajowymi, w tym w odniesieniu do wymiany informacji dotyczących zabezpieczenia materiałów jądrowych, bezpieczeństwa jądrowego, poziomu promieniotwórczości w środowisku oraz dostaw izotopów promieniotwórczych do zastosowań medycznych.

12. RYBOŁÓWSTWO

81. Planowana umowa o partnerstwie powinna zawierać, w swojej części gospodarczej, postanowienia dotyczące połowów określające ramy gospodarowania wspólnymi stadami ryb, a także warunki dostępu do wód i zasobów. Planowana umowa o partnerstwie powinna gwarantować dalsze odpowiedzialne rybołówstwo zapewniające zachowanie i zrównoważoną eksploatację żywych zasobów morskich w perspektywie długoterminowej zgodnie ze stosownymi zasadami określonymi w prawie międzynarodowym i unijnym, zwłaszcza zasadami, na których oparta jest wspólna polityka rybołówstwa określona w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. Postanowienia dotyczące połowów powinny opierać się na skutecznym zarządzaniu i nadzorze oraz na ustaleniach w zakresie rozstrzygania sporów i egzekwowania, w tym odpowiednich środków zaradczych.
82. Postanowienia dotyczące połowów powinny obejmować współpracę w zakresie rozwoju środków na rzecz zrównoważonej eksploatacji i zachowania zasobów, w tym unikania praktyk prowadzących do marnotrawienia zasobów, takich jak wyrzucanie. Takie środki powinny być niedyskryminujące i zgodne z podejściem naukowym, któremu przyświeca cel, jakim jest uzyskanie maksymalnego podtrzymywalnego połowu w odniesieniu do przedmiotowych stad ryb. Planowana umowa o partnerstwie powinna zawierać postanowienia dotyczące współpracy w zakresie gromadzenia danych i badań naukowych.
83. Oprócz współpracy w zakresie zachowania zasobów, zarządzania nimi i ich regulowania, celem postanowień dotyczących połowów powinno być podtrzymanie działalności połowowej Unii. W szczególności celem powinno być unikanie przemieszczania działalności gospodarczej przez rybaków z Unii, którzy tradycyjnie prowadzą połowy na wodach Zjednoczonego Królestwa.
84. Aby osiągnąć ten cel, postanowienia dotyczące połowów powinny opierać się na istniejących warunkach wzajemnego dostępu, udziałach kwotowych i tradycyjnej działalności floty Unii, i dlatego powinny:
- przewidywać dalszy wzajemny dostęp, w odniesieniu do wszystkich odnośnych gatunków, statków Unii i Zjednoczonego Królestwa do wód Unii i Zjednoczonego Królestwa;
 - określać stabilne udziały kwotowe, które można dostosowywać wyłącznie za zgodą obu Stron;
 - uwzględniać tryby transferu i wymiany kwot oraz tryby określania rocznych lub wieloletnich całkowitych dopuszczalnych połowów (lub ograniczeń nakładu połowowego) na podstawie długoterminowych strategii zarządzania;
 - określać zasady uzyskiwania upoważnień do połowów i postanowienia zapewniające równe traktowanie i zgodność, w tym wspólne kontrole i inspekcje.
85. Warunki dostępu do wód i udziały kwotowe powinny zostać uwzględnione w warunkach określonych w odniesieniu do innych aspektów części gospodarczej planowanego partnerstwa, w szczególności jeżeli chodzi o warunki dostępu w ramach strefy wolnego handlu zgodnie z sekcją 2 lit. B niniejszej części.

86. Do dnia 1 lipca 2020 r. należy ustanowić przepisy dotyczące połowów, aby zaczęły obowiązywać w terminie umożliwiającym ustalenie uprawnień do połowów na pierwszy rok po okresie przejściowym.

13. MAŁE I ŚREDNIE PRZEDSIĘBIORSTWA

87. Planowana umowa o partnerstwie powinna zawierać osobny rozdział dotyczący małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), mający wspierać MŚP, tak aby mogły w pełni czerpać korzyści płynące z planowanego partnerstwa, m.in. za sprawą podniesienia poziomu wiedzy wśród MŚP i zwiększenia ich dostępu do pożytecznych informacji na temat przepisów ustawowych i wykonawczych i procedur dotyczących prowadzenia działalności, w tym udzielania zamówień publicznych.

14. GLOBALNA WSPÓŁPRACA

88. Planowana umowa o partnerstwie powinna zawierać postanowienia uznające rolę, jaką globalna współpraca odgrywa w rozwiązywaniu kwestii gospodarczych, środowiskowych i społecznych będących przedmiotem zainteresowania wszystkich stron. W związku z tym, zachowując autonomię podejmowania decyzji obu Stron, planowana umowa o partnerstwie powinna – w przypadku gdy leży to w obopólnym interesie – przewidywać współpracę na forach międzynarodowych, takich jak G-7 i G-20, m.in. w następujących dziedzinach: zmiana klimatu; zrównoważony rozwój; zanieczyszczenia transgraniczne; ochrona środowiska; zdrowie publiczne i ochrona konsumentów; stabilność finansowa oraz zwalczanie protekcyjizmu w handlu.

15. RÓWNE WARUNKI DZIAŁANIA I ZRÓWNOWAŻONY ROZWÓJ

A. Postanowienia ogólne

89. Z uwagi na bliskie położenie geograficzne oraz współzależność gospodarczą Unii i Zjednoczonego Królestwa planowana umowa o partnerstwie musi zapewniać otwartą i uczciwą konkurencję opartą na solidnych zobowiązaniach mających zapewnić równe warunki działania. Takie zobowiązania powinny być proporcjonalne do zakresu i stopnia szczegółowości ogólnego planowanego partnerstwa i więzi gospodarczych między Stronami. Takie zobowiązania powinny zapobiegać zakłóceniom w handlu i nieuczciwej przewadze konkurencyjnej. W tym celu planowana umowa o partnerstwie powinna przyczyniać się do zachowania wspólnych wysokich norm w obszarach dotyczących pomocy państwa, konkurencji, spółek będących własnością państwa, kwestii społecznych i dotyczących zatrudnienia, środowiska naturalnego, zmiany klimatu i istotnych kwestii podatkowych. W ten sposób umowa powinna opierać się na odpowiednich i istotnych normach unijnych i międzynarodowych. Powinna ona zakładać odpowiednie mechanizmy mające zapewniać skuteczne wdrażanie wewnętrzne, egzekwowanie oraz rozstrzyganie sporów, w tym właściwe środki zaradcze. Unia powinna również mieć możliwość stosowania autonomicznych środków tymczasowych, aby szybko reagować na zakłócenia równych warunków konkurencji w odnośnych obszarach.
90. Planowana umowa o partnerstwie powinna zobowiązywać Strony do dalszego podnoszenia stosowanego przez każdą ze Stron poziomu ochrony, mając przy tym na

celu zapewnienie wysokiego poziomu ochrony w obszarach, o których mowa w punkcie 89. Organ zarządzający powinien być uprawniony do zmiany zobowiązań dotyczących równych warunków działania, aby uwzględnić dodatkowe obszary lub z czasem ustanowić wyższe normy.

B. Konkurencja

91. Planowana umowa o partnerstwie powinna zapewniać stosowanie unijnych zasad pomocy państwa względem Zjednoczonego Królestwa i na jego terytorium. Jeżeli chodzi o pomoc przyznawaną przez Zjednoczone Królestwo i wpływającą na handel między Wielką Brytanią i Unią, Zjednoczone Królestwo powinno powołać niezależny i dysponujący odpowiednimi zasobami organ egzekwowania prawa, który powinien mieć skuteczne uprawnienia w zakresie egzekwowania obowiązujących przepisów i ściśle współpracować z Komisją. Spory dotyczące stosowania zasad pomocy państwa w Zjednoczonym Królestwie powinny być objęte mechanizmem rozstrzygania sporów.
92. Planowana umowa o partnerstwie powinna stanowić, że porozumienia antykonkurencyjne, nadużywanie pozycji dominującej i koncentracja przedsiębiorstw, które grożą zakłóceniami konkurencji – chyba że problemy te zostaną rozwiązane – są zakazane w stopniu, w jakim wpływają one na handel między Unią i Zjednoczonym Królestwem. Strony powinny także zobowiązać się do skutecznego egzekwowania na podstawie prawa konkurencji i w drodze wewnętrznych postępowań administracyjnych i sądowych, co pozwoli na skuteczne i terminowe działania wymierzone przeciwko naruszaniu reguł konkurencji, oraz do wprowadzenia skutecznych środków zaradczych.

C. Spółki będące własnością państwa

93. Planowana umowa o partnerstwie powinna zawierać postanowienia o spółkach będących własnością państwa, wyznaczonych monopolistach i przedsiębiorstwach, którym przyznano szczególne prawa lub przywileje, aby zagwarantować, że nie będą oni zakłócać konkurencji ani tworzyć barier dla handlu i inwestycji.

D. Opodatkowanie

94. Planowana umowa o partnerstwie powinna uznawać zasady dobrego zarządzania w kwestiach podatkowych, w tym światowe normy w zakresie przejrzystości i wymiany informacji, sprawiedliwego opodatkowania, oraz normy OECD przeciwko erozji bazy podatkowej i przenoszeniu zysków (BEPS), i zobowiązywać Strony do ich stosowania. Planowana umowa o partnerstwie powinna gwarantować, że Zjednoczone Królestwo będzie stosowało wspólne normy obowiązujące w Unii i Zjednoczonym Królestwie w dniu zakończenia okresu przejściowego w odniesieniu do co najmniej następujących obszarów: wymiana informacji o dochodach, rachunkach finansowych, interpretacjach indywidualnych prawa podatkowego, sprawozdaniach w podziale na kraje, beneficjentach rzeczywistych i ewentualnych transgranicznych uzgodnieniach z zakresu planowania podatkowego. Planowana umowa o partnerstwie powinna również zapewniać, aby Zjednoczone Królestwo stosowało wspólne normy obowiązujące w Unii i Zjednoczonym Królestwie w dniu zakończenia okresu przejściowego w odniesieniu do przeciwdziałania unikaniu opodatkowania i do podawanych do wiadomości publicznej sprawozdań w podziale na kraje, sporządzanych przez instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne.

95. Planowana umowa o partnerstwie powinna potwierdzać zobowiązanie Stron do ograniczania szkodliwych instrumentów podatkowych, biorąc pod uwagę plan przeciwdziałania BEPS opracowany przez OECD i państwa grupy G20. Planowana umowa o partnerstwie powinna również zapewniać, aby Zjednoczone Królestwo potwierdziło swoje zobowiązanie do przestrzegania kodeksu postępowania w zakresie opodatkowania działalności gospodarczej.

E. Ochrona pracy i ochrona socjalna

96. Planowana umowa o partnerstwie powinna zapewniać, aby poziom ochrony pracy i ochrony socjalnej przewidziany w przepisach ustawowych i wykonawczych i stosowanych praktykach nie został obniżony poniżej poziomu określonego we wspólnych normach obowiązujących w Unii i Zjednoczonym Królestwie w dniu zakończenia okresu przejściowego w odniesieniu do co najmniej następujących obszarów: prawa podstawowe w miejscu pracy; bezpieczeństwo i higiena pracy, w tym zasada ostrożności; uczciwe warunki pracy i normy zatrudnienia oraz prawo do informacji i konsultacji na poziomie przedsiębiorstwa i restrukturyzacja. Planowana umowa o partnerstwie powinna także chronić i promować dialog społeczny dotyczący kwestii zatrudnienia między pracownikami i pracodawcami oraz ich odpowiednimi organizacjami, a także rządami.
97. Planowana umowa o partnerstwie powinna zapewniać skuteczne wypełnianie przez Zjednoczone Królestwo jego zobowiązań i przestrzeganie jego przepisów ustawowych i wykonawczych i stosowanych praktyk odzwierciedlających te zobowiązania, za pośrednictwem krajowych organów dysponujących odpowiednimi zasobami, skutecznego systemu inspekcji pracy i skutecznych postępowań administracyjnych i sądowych.

F. Środowisko

98. Planowana umowa o partnerstwie powinna zapewniać, aby wspólny poziom ochrony środowiska przewidziany w przepisach ustawowych i wykonawczych i stosowanych praktykach nie został obniżony poniżej poziomu określonego we wspólnych normach obowiązujących w Unii i Zjednoczonym Królestwie w dniu zakończenia okresu przejściowego w odniesieniu do co najmniej następujących obszarów: dostęp do informacji na temat środowiska; udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostęp do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska; ocena oddziaływania na środowisko i strategiczna ocena oddziaływania na środowisko; emisje przemysłowe; emisje do powietrza i docelowe wartości oraz pułapy w zakresie jakości powietrza; zachowanie przyrody i bioróżnorodności; gospodarowanie odpadami; ochrona i zachowanie środowiska wodnego; ochrona i zachowanie środowiska morskiego; ograniczanie i eliminowanie zagrożeń dla zdrowia ludzkiego lub środowiska wynikających z produkcji, stosowania, uwalniania i usuwania substancji chemicznych, jak również zapobieganie tym zagrożeniom oraz zmiana klimatu. Należy przy tym uwzględnić fakt, że Unia i Zjednoczone Królestwo mają wspólną biosferę, jeżeli chodzi o zanieczyszczenia transgraniczne. Planowana umowa o partnerstwie powinna określać minimalne zobowiązania odzwierciedlające normy, w tym wartości docelowe, obowiązujące w dniu zakończenia okresu przejściowego w wyżej podanych obszarach, w stosownych przypadkach. Planowana umowa o partnerstwie powinna zapewniać przestrzeganie przez Strony zasady ostrożności i zasady podejmowania działań zapobiegawczych, zasady naprawiania

szkody w pierwszym rzędzie u źródła i zasady, zgodnie z którą zanieczyszczający płaci.

99. Planowana umowa o partnerstwie powinna zapewniać, aby Zjednoczone Królestwo wdrożyło przejrzysty system służący skutecznemu krajowemu monitorowaniu, sprawozdawczości, nadzorowi i egzekwowaniu obowiązków przez niezależny organ dysponujący / niezależne organy dysponujące odpowiednimi zasobami.

G. Walka ze zmianą klimatu

100. Planowana umowa o partnerstwie powinna potwierdzać zobowiązanie Stron do skutecznego wdrażania umów międzynarodowych, aby przeciwdziałać zmianie klimatu, w tym umów ustanowionych na podstawie Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), takich jak porozumienie paryskie.
101. Planowana umowa o partnerstwie powinna zapewniać, aby Zjednoczone Królestwo zachowało system ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych, którego stopień skuteczności i zakres będzie co najmniej odpowiadał wspólnym normom, w tym wartościom docelowym, uzgodnionym w Unii przed upływem okresu przejściowego i obowiązującym po tym okresie. Strony powinny rozważyć połączenie krajowego systemu handlu emisjami gazów cieplarnianych Zjednoczonego Królestwa z unijnym systemem handlu emisjami. Takie powiązanie systemów powinno nastąpić na warunkach uzgodnionych w Unii, zapewniać integralność unijnego systemu handlu emisjami i równe warunki działania oraz przewidywać możliwość podnoszenia z czasem poziomu ambicji.
102. Planowana umowa o partnerstwie powinna również zapewniać, aby w obszarach nieobjętych systemem ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych Zjednoczone Królestwo nie obniżało poziomu ochrony poniżej poziomu określonego we wspólnych normach, w tym poniżej wartości docelowych, uzgodnionego w Unii przed upływem okresu przejściowego i obowiązującego po tym okresie.
103. Planowana umowa o partnerstwie powinna zapewniać, aby Zjednoczone Królestwo wdrożyło przejrzysty system służący skutecznemu krajowemu monitorowaniu, sprawozdawczości, nadzorowi i egzekwowaniu obowiązków przez niezależny organ dysponujący / niezależne organy dysponujące odpowiednimi zasobami.

H. Inne instrumenty na rzecz zrównoważonego rozwoju

104. Zgodnie z wyznaczonym przez Strony celem, jakim jest zapewnienie zrównoważonego rozwoju, planowana umowa o partnerstwie powinna promować realizację ustanowionej przez ONZ Agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030. Planowana umowa o partnerstwie powinna zawierać postanowienia o przestrzeganiu i skutecznym wdrażaniu odpowiednich zasad i przepisów uzgodnionych na poziomie międzynarodowym, m.in. konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) i Europejskiej karty społecznej Rady Europy. Planowana umowa o partnerstwie powinna również regulować kwestie dotyczące wielostronnych umów środowiskowych, w tym umów związanych ze zmianą klimatu, zwłaszcza porozumienia paryskiego, i wielostronnych inicjatyw dotyczących łagodzenia zmiany klimatu takich jak Międzynarodowa Organizacja Morska (IMO).
105. W przypadku gdy Strony podnoszą poziom ochrony środowiska, ochrony społecznej oraz ochrony pracy i klimatu ponad poziom określony w pkt 96, 98 i 100 – 102,

planowana umowa o partnerstwie powinna zapobiegać obniżaniu przez Strony tych dodatkowych poziomów w celu stymulowania wymiany handlowej i przyciągania inwestycji.

106. W tym celu planowana umowa o partnerstwie powinna promować większy wkład handlu i inwestycji w zrównoważony rozwój, m.in. przez działania w drodze współpracy dwustronnej i na forach międzynarodowych oraz w inny sposób, taki jak ułatwianie wymiany handlowej towarów i usług przyjaznych dla środowiska i klimatu oraz promowanie dobrowolnych systemów zapewnienia zgodności ze zrównoważonym rozwojem i społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw. Planowana umowa o partnerstwie powinna w szczególności przewidywać współpracę na forach międzynarodowych, takich jak UNFCCC, G7 i G20, oraz współpracę dwustronną w celu podniesienia poziomu ambicji w zakresie zrównoważonego rozwoju i walki ze zmianą klimatu. Planowana umowa o partnerstwie powinna również promować handel sprzyjający niskoemisyjnemu rozwojowi odpornemu na zmianę klimatu. Powinna ponadto promować handel zasobami naturalnymi uzyskanymi w legalny sposób i zarządzanymi w sposób zrównoważony, zwłaszcza w odniesieniu do bioróżnorodności, fauny i flory, ekosystemu wodnego, produktów leśnych, i obejmować stosowne instrumenty i praktyki międzynarodowe.
107. Planowana umowa o partnerstwie powinna przewidywać udział społeczeństwa obywatelskiego i dialog społeczny.
108. Planowana umowa o partnerstwie powinna zakładać monitorowanie wypełniania zobowiązań oraz monitorowanie społecznych i środowiskowych skutków umowy poprzez, między innymi, przegląd publiczny i publiczną kontrolę, mechanizmy rozstrzygania sporów oraz zachęty i związane z handlem działania dotyczące współpracy, w tym współpracy na odpowiednich forach międzynarodowych.

16. WYJĄTKI O CHARAKTERZE OGÓLNYM

109. Planowana umowa o partnerstwie powinna zawierać wyjątki o charakterze ogólnym, mające zastosowanie do odnośnych części planowanej umowy o partnerstwie, w tym dotyczących bezpieczeństwa, bilansu płatniczego, nadzoru ostrożnościowego i opodatkowania na podstawie stosownych artykułów porozumień WTO.

CZĘŚĆ III: CZĘŚĆ DOTYCZĄCA BEZPIECZEŃSTWA

1. CELE I ZASADY

110. Mając na celu bezpieczeństwo Unii i ochronę jej obywateli, Strony powinny ustanowić szerokie, kompleksowe i zrównoważone partnerstwo w dziedzinie bezpieczeństwa. Partnerstwo to będzie uwzględniać bliskość geograficzną i zmieniające się zagrożenia, w tym poważną przestępczość międzynarodową, przestępczość zorganizowaną, terroryzm, cyberataki, kampanie dezinformacyjne, zagrożenia hybrydowe, erozję międzynarodowego ładu opartego na zasadach oraz powrót zagrożeń płynących z konkretnych państw.
111. Planowana umowa o partnerstwie powinna potwierdzać zobowiązanie Stron do promowania globalnego bezpieczeństwa, dobrobytu i skutecznego multilateralizmu w oparciu o wspólne zasady, wartości i interesy. Partnerstwo w dziedzinie

bezpieczeństwa powinno obejmować współpracę organów ścigania i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, politykę zagraniczną, bezpieczeństwo i obronę, a także współpracę tematyczną w dziedzinach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania.

2. WSPÓŁPRACA ORGANÓW ŚCIGANIA I WYMIARÓW SPRAWIEDLIWOŚCI W SPRAWACH KARNYCH

112. Partnerstwo w dziedzinie bezpieczeństwa powinno zakładać bliską współpracę organów ścigania i wymiarów sprawiedliwości w zakresie zapobiegania przestępstwom, prowadzenia w ich sprawie postępowań przygotowawczych, ich wykrywania i ścigania, z uwzględnieniem przyszłego statusu Zjednoczonego Królestwa jako państwa trzeciego spoza strefy Schengen, który nie przewiduje swobodnego przepływu osób. Takie partnerstwo powinno zapewniać wzajemność, zachowanie autonomii Unii w zakresie podejmowania decyzji oraz zachowanie integralności jej porządku prawnego, a także uwzględniać fakt, że państwo trzecie nie może korzystać z tych samych praw ani czerpać tych samych korzyści co państwa członkowskie UE.
113. Planowana umowa o partnerstwie powinna opierać się na zobowiązaniach do przestrzegania praw podstawowych, w tym prawa do odpowiedniej ochrony danych osobowych, co stanowi czynnik umożliwiający współpracę. W tym kontekście planowana umowa o partnerstwie powinna zakładać automatyczne zakończenie współpracy organów ścigania i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w przypadku gdyby Zjednoczone Królestwo wystąpiło z europejską konwencją praw człowieka (EKPC). Planowana umowa o partnerstwie powinna również przewidywać automatyczne zawieszenie, w sytuacji gdyby Zjednoczone Królestwo miało uchylić prawo krajowe nadające skuteczność EKPC, tym samym uniemożliwiając obywatelom dochodzenie praw na podstawie EKPC przed sądami Zjednoczonego Królestwa. Poziom ambicji w obszarze współpracy organów ścigania i wymiarów sprawiedliwości przewidziany w partnerstwie w dziedzinie bezpieczeństwa będzie zależeć od poziomu ochrony danych osobowych gwarantowanego w Zjednoczonym Królestwie. Komisja będzie dążyła do decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony w celu ułatwienia takiej współpracy, o ile spełnione zostaną stosowne warunki. Planowana umowa o partnerstwie powinna zakładać zawieszenie współpracy organów ścigania i wymiarów sprawiedliwości określonej w partnerstwie w dziedzinie bezpieczeństwa w przypadku uchylecia lub zawieszenia przez Komisję decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony lub uznania jej za nieważną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE). Partnerstwo w dziedzinie bezpieczeństwa powinno również zakładać sądowe gwarancje rzetelnego procesu sądowego, w tym praw procesowych, np. skutecznego dostępu do adwokata. Planowana umowa o partnerstwie powinna także określać właściwe podstawy odmowy wniosku o współpracę, m.in. w sytuacji gdy taki wniosek dotyczy osoby, która została już skazana prawomocnym wyrokiem za te same czyny lub uniewinniona z popełnienia tych samych czynów w państwie członkowskim lub Zjednoczonym Królestwie.

A. Wymiana danych

114. Planowana umowa o partnerstwie powinna obejmować ustalenia dotyczące terminowej, skutecznej, wydajnej i wzajemnej wymiany danych dotyczących przelotu pasażera (PNR) oraz wyników przetwarzania takich danych

przechowywanych w odnośnych krajowych systemach przetwarzania PNR między jednostkami do spraw informacji o pasażerach. Powinna również stanowić podstawę przekazywania Zjednoczonemu Królestwu danych PNR przez przewoźników lotniczych w przypadku lotów między Zjednoczonym Królestwem i państwem członkowskim. Takie ustalenia powinny być zgodne z odnośnymi wymogami, w tym wymogami sformułowanymi w opinii 1/15 TSUE.

115. Planowana umowa o partnerstwie powinna zawierać ustalenia między Stronami zapewniające wzajemny dostęp do danych na poziomie krajowym dotyczących profilu DNA i danych daktyloskopijnych osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa i za nie skazanych, a także danych rejestracyjnych pojazdów (Prüm).
116. Bez uszczerbku dla wymiany informacji organów ścigania za pośrednictwem Interpolu, Europolu, na podstawie umów dwustronnych i międzynarodowych, planowana umowa o partnerstwie powinna zakładać uproszczoną wymianę istniejących informacji i danych wywiadowczych między organami ścigania w Zjednoczonym Królestwie i państwach członkowskich z myślą o zapewnieniu zdolności, które – na ile jest to możliwe ze względów technicznych i prawnych oraz uznane za niezbędne i leżące w interesie Unii – będą zbliżone do zdolności przewidzianych w decyzji ramowej Rady 2006/960/WSiSW. Taka wymiana obejmowałaby m.in. informacje o osobach i przedmiotach poszukiwanych lub zaginionych.

B. Współpraca operacyjna między organami ścigania i współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych

117. Planowana umowa o partnerstwie powinna przewidywać współpracę między Zjednoczonym Królestwem a Europolem i Eurojustem zgodnie z uregulowaniami dotyczącymi współpracy z państwami trzecimi, zawartymi w stosownych przepisach Unii.
118. Planowana umowa o partnerstwie powinna ustanowić skuteczne uregulowania oparte na zoptymalizowanych procedurach podlegających kontroli sądowej i terminach, umożliwiające Zjednoczonemu Królestwu i państwom członkowskim Unii skuteczne i szybkie przekazywanie osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa i za nieskazanych, z możliwością odstąpienia od wymogu podwójnej odpowiedzialności karnej za określone przestępstwa, a także określenia możliwości zastosowania tych uregulowań wobec własnych obywateli i w odniesieniu do przestępstw politycznych.
119. Aby zapewnić skuteczną i wydajną współpracę w praktyce między organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, planowana umowa o partnerstwie powinna ułatwiać i uzupełniać, w stosownych przypadkach, stosowanie właściwych konwencji Rady Europy, w tym m.in. przez nakładanie terminów i ustanowienie standardowych formularzy. Planowana umowa o partnerstwie powinna także przewidywać potrzebne dodatkowe formularze dotyczące wzajemnej pomocy prawnej i zawierać stosowne uregulowania na temat przyszłego statusu Zjednoczonego Królestwa, w tym na temat wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych i ostatnich rozwiązań technologicznych z myślą o zapewnieniu zdolności, które – na ile jest to możliwe ze względów technicznych i prawnych oraz uznane za niezbędne i leżące w interesie Unii – będą zbliżone do zdolności uruchamianych dzięki instrumentom unijnym.
120. W celu uzupełnienia i ułatwienia stosowania Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r. i jej protokołów

dodatkowych planowana umowa o partnerstwie powinna przewidywać wprowadzenie ustaleń dotyczących wymiany informacji na temat rejestrów karnych stosownie do przyszłego statusu Zjednoczonego Królestwa z myślą o zapewnieniu zdolności, które – na ile jest to możliwe ze względów technicznych i prawnych oraz uznane za niezbędne i leżące w interesie Unii – będą zbliżone do zdolności uruchamianych dzięki temu instrumentowi unijnemu.

C. Przeciwdziałanie praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu

121. Planowana umowa o partnerstwie powinna określać zobowiązania do wspierania międzynarodowych wysiłków mających na celu zapobieganie praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu i walkę z tymi zjawiskami, w szczególności poprzez przestrzeganie norm opracowanych przez Grupę Specjalną ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF). Postanowienia zawarte w planowanej umowie o partnerstwie powinny wykraczać poza normy FATF dotyczące informacji o własności rzeczywistej i powinny m.in. zakładać istnienie rejestrów publicznych obejmujących informacje o beneficjentach rzeczywistych przedsiębiorstw oraz rejestrów półpublicznych obejmujących informacje o beneficjentach rzeczywistych trustów oraz podobnych podmiotów prawnych.

3. POLITYKA ZAGRANICZNA, BEZPIECZEŃSTWO I OBRONA

122. Planowana umowa o partnerstwie powinna zakładać ambitną, bliską i trwałą współpracę w zakresie działań zewnętrznych, aby chronić obywateli przed zagrożeniami zewnętrznymi, zapobiegać konfliktom, umacniać pokój i bezpieczeństwo międzynarodowe oraz zająć się pierwotnymi przyczynami ogólnoświatowych wyzwań.
123. Planowana umowa o partnerstwie powinna zapewniać zachowanie autonomii Unii w zakresie podejmowania decyzji, w tym kształtowania jej polityki zagranicznej, bezpieczeństwa i obrony. Planowana umowa o partnerstwie powinna zakładać przestrzeganie porządku prawnego Unii i dbanie o jej strategiczne interesy i interesy w zakresie bezpieczeństwa.
124. Jeżeli Zjednoczone Królestwo ma wspólne interesy z Unią, w takich obszarach planowana umowa o partnerstwie powinna umożliwić Zjednoczonemu Królestwu jako państwu trzeciemu współpracę z Unią.
125. Korzystając w pełni z istniejących ram współpracy z państwami trzecimi, w tym za pośrednictwem Organizacji Narodów Zjednoczonych i NATO, planowana umowa o partnerstwie powinna umożliwiać odpowiedni dialog, konsultacje, wymianę informacji i mechanizmy współpracy, które są elastyczne, dają się rozbudować i są proporcjonalne do poziomu zaangażowania Zjednoczonego Królestwa u boku Unii.

A. Konsultacje i współpraca

126. Planowana umowa o partnerstwie powinna umożliwiać systematyczne konsultacje między Unią i Zjednoczonym Królestwem poprzez dialog polityczny na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) i wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), a także dialogi sektorowe. Strony mogą rozpocząć takie systematyczne konsultacje, w stosownych przypadkach, przed upływem okresu przejściowego.

127. Planowana umowa o partnerstwie powinna umożliwiać współpracę między Unią i Zjednoczonym Królestwem w państwa trzecich, m.in. w dziedzinie ochrony konsularnej, i w organizacjach międzynarodowych, zwłaszcza w ramach Organizacji Narodów Zjednoczonych, w celu połączenia wysiłków w obszarze działań zewnętrznych i zarządzania globalnymi problemami.

B. Sankcje

128. Aby umożliwić dostosowanie Zjednoczonego Królestwa do unijnej polityki w zakresie sankcji, w obszarach, w których Strony mają wspólne cele dotyczące polityki zagranicznej, planowana umowa o partnerstwie powinna sprzyjać dialogowi i wzajemnej wymianie informacji między Unią i Zjednoczonym Królestwem na właściwych etapach cyklu polityki w ramach ich stosownych systemów sankcji.

C. Operacje i misje

129. Planowana umowa o partnerstwie powinna ustanowić ramy zgodne z istniejącymi przepisami, aby umożliwić Zjednoczonemu Królestwu udział, na zaproszenie Unii, w poszczególnych misjach i operacjach w dziedzinie WPBiO otwartych na udział państw trzecich.
130. Na podstawie takich ram i w kontekście misji lub operacji w dziedzinie WPBiO, w której uczestniczy Zjednoczone Królestwo, planowana umowa o partnerstwie powinna zakładać interakcje i wymianę informacji ze Zjednoczonym Królestwem proporcjonalnie do jego wkładu.

D. Rozwijanie zdolności obronnych

131. Planowana umowa o partnerstwie powinna zapewnić zachowanie strategicznej autonomii i swobody działania Unii opierających się na jej bazie przemysłowej sektora obronnego. Jeżeli w interesie przemysłowym i technologicznym Unii leży ułatwianie interoperacyjności odnośnych sił zbrojnych, partnerstwo w dziedzinie bezpieczeństwa może umożliwić w największym możliwym zakresie na warunkach prawa Unii:
- a) współpracę Zjednoczonego Królestwa w obszarze rozwoju badań i przy projektach w zakresie zdolności, realizowanych przez Europejską Agencję Obrony (EDA) na podstawie porozumienia administracyjnego;
 - b) udział kwalifikujących się podmiotów Zjednoczonego Królestwa we wspólnych projektach w dziedzinie obronności, skupiających podmioty unijne, wspieranych z Europejskiego Funduszu Obronnego;
 - c) uczestnictwo Zjednoczonego Królestwa – na zasadzie wyjątku, na zaproszenie Unii – w projektach realizowanych w ramach stałej współpracy strukturalnej (PESCO).
132. Planowana umowa o partnerstwie powinna stanowić, że wszelki udział Zjednoczonego Królestwa w działaniach Europejskiej Agencji Obrony (EDA) lub Centrum Satelitarnego Unii Europejskiej (Satcen), które dotyczą szerzej pojętych strategii politycznych Unii, powinien być zgodny z zasadami udziału określonymi w prawie Unii.

E. Wymiana danych wywiadowczych

133. Planowana umowa o partnerstwie powinna zakładać możliwość wymiany danych wywiadowczych między Unią i Zjednoczonym Królestwem na zasadzie

dobrowolności i wzajemności i w sposób terminowy, w stosownych przypadkach, przy czym Unia będzie kontynuowała pozyskiwanie danych wywiadowczych w sposób autonomiczny. Taka wymiana danych wywiadowczych powinna przyczynić się do wspólnego zrozumienia środowiska bezpieczeństwa Europy i ułatwić współpracę między Unią i Zjednoczonym Królestwem.

134. Planowana umowa o partnerstwie powinna umożliwiać wymianę danych wywiadowczych i informacji szczególnie chronionych między stosownymi instytucjami, organami, jednostkami organizacyjnymi w Unii a organami w Zjednoczonym Królestwie. Planowana umowa o partnerstwie powinna zakładać współpracę między Zjednoczonym Królestwem i Satcen zgodnie z decyzją Rady w sprawie ustanowienia Satcen w dziedzinie obserwacji satelitarnej.

F. Przestrzeń kosmiczna

135. Planowana umowa o partnerstwie powinna zakładać możliwość posiadania przez Zjednoczone Królestwo dostępu do oferowanej w ramach systemu Galileo usługi publicznej o regulowanym dostępie (PRS) w oparciu o postanowienia dotyczące PRS zgodne z prawem Unii. Postanowienia dotyczące PRS powinny umożliwić Zjednoczonemu Królestwu zabezpieczenie dostępu do najbardziej odpornych usług świadczonych w ramach Galileo na potrzeby newralgicznych zastosowań w kontekście unijnych operacji lub doraźnych operacji, w których uczestniczą państwa członkowskie Unii.
136. Jako że wyklucza się dostęp do rozwoju technologii, dostęp do PRS w ramach systemu Galileo powinien być uzależniony od spełnienia następujących warunków:
- a) dopilnowanie, aby korzystanie przez Zjednoczone Królestwo z PRS nie było sprzeczne z podstawowymi interesami Unii i jej państw członkowskich w dziedzinie bezpieczeństwa;
 - b) udział Zjednoczonego Królestwa w działaniach niezwiązanych z bezpieczeństwem prowadzonych w ramach programu kosmicznego Unii zgodnie z częścią I sekcja 2 (A) dotyczącą udziału w programach unijnych do czasu ewentualnego przyznania Unii przez Zjednoczone Królestwo dostępu do planowanego globalnego systemu nawigacji satelitarnej Zjednoczonego Królestwa.

G. Współpraca na rzecz rozwoju

137. Planowana umowa o partnerstwie powinna umożliwiać Zjednoczonemu Królestwu udział w instrumentach i mechanizmach unijnych przy pełnym poszanowaniu autonomii Unii w programowaniu priorytetów w zakresie rozwoju. Planowana umowa o partnerstwie powinna wspierać zrównoważony rozwój i eliminację ubóstwa. W tym względzie planowana umowa o partnerstwie powinna zakładać stałe wspieranie Stron przy osiąganiu określonych przez Organizację Narodów Zjednoczonych celów zrównoważonego rozwoju i realizacji założeń Europejskiego konsensusu w sprawie rozwoju.

4. WSPÓŁPRACA TEMATYCZNA

A. Cyberbezpieczeństwo

138. Planowana umowa o partnerstwie powinna umożliwiać Unii i Zjednoczonemu Królestwu prowadzenie dialogu na temat cyberbezpieczeństwa, w tym na temat

współpracy w zakresie promowania skutecznych praktyk na świecie w zakresie cyberbezpieczeństwa na forach właściwych organów międzynarodowych.

139. Planowana umowa o partnerstwie powinna umożliwiać terminową i wzajemną wymianę między Unią i Zjednoczonym Królestwem informacji o cyberbezpieczeństwie, w tym o incydentach i tendencjach.
140. W tym kontekście planowana umowa o partnerstwie powinna umożliwiać współpracę zapewniającą wzajemność między Zjednoczonym Królestwem i zespołem reagowania na incydenty komputerowe w instytucjach, organach i agencjach UE (CERT-UE). Powinna ona umożliwiać udział Zjednoczonego Królestwa w odpowiednich działaniach grupy współpracy utworzonej na podstawie unijnej dyrektywy w sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji oraz Agencji Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA).

B. Migracja nieuregulowana

141. Planowana umowa o partnerstwie powinna zakładać współpracę w zakresie zwalczania migracji nieuregulowanej, w tym sprzyjających jej czynników i jej konsekwencji, uznając przy tym zarówno potrzebę ochrony osób najbardziej narażonych na zagrożenia, jak i przyszły status Zjednoczonego Królestwa jako państwa trzeciego spoza strefy Schengen, który nie zakłada swobodnego przepływu osób. Współpraca ta powinna obejmować:
- a) współpracę z Europolem w zakresie zwalczania nielegalnej migracji o znamionach przestępczości zorganizowanej zgodną z uregulowaniami dotyczącymi współpracy z państwami trzecimi, zawartymi w stosownych przepisach Unii;
 - b) dialog na temat wspólnych celów i współpracy, także z państwami trzecimi i na forach międzynarodowych, w celu zajęcia się migracją nieuregulowaną u źródeł.

CZĘŚĆ IV: UZGODNIENIA INSTYTUCJONALNE I INNE UZGODNIENIA HORYZONTALNE

1. STRUKTURA

142. Planowana umowa o partnerstwie powinna być częścią ogólnych ram rządzenia obejmujących wszystkie obszary współpracy gospodarczej i w zakresie bezpieczeństwa oraz, w stosownych przypadkach, porozumienia i ustalenia uzupełniające planowaną umowę o partnerstwie.
143. Planowana umowa o partnerstwie powinna dopuszczać przeglądy okresowe.

2. ZARZĄDZANIE

144. Aby zapewnić właściwe funkcjonowanie planowanego partnerstwa, Strony powinny potwierdzić zobowiązanie do prowadzenia regularnego dialogu i ustanowienia solidnych, skutecznych i efektywnych zasad zarządzania tym partnerstwem, jego nadzorowania, prowadzenia, przeglądu i rozwoju z biegiem czasu, a także rozstrzygania sporów i egzekwowania prawa, w pełnym poszanowaniu autonomii swoich porządków prawnych.

145. Planowana umowa o partnerstwie powinna zakładać możliwość stosowania autonomicznych środków, w tym zawieszenia stosowania tej umowy, a także wszelkich umów dodatkowych, w całości lub w części, w razie naruszenia zasadniczych elementów.

A. Strategiczny kierunek i dialog

146. Planowana umowa o partnerstwie powinna obejmować dialog prowadzony na odpowiednich poziomach, tak by wytyczać strategiczne kierunki działań i omawiać możliwości współpracy w obszarach będących przedmiotem obopólnego zainteresowania.
147. Należy również prowadzić szczegółowe dialogi tematyczne na odpowiednich poziomach, tak często, jak to konieczne do skutecznego funkcjonowania planowanego partnerstwa.
148. Planowana umowa o partnerstwie powinna zakładać prowadzenie dialogu między Parlamentem Europejskim a parlamentem Zjednoczonego Królestwa, kiedy uznają to za stosowne, tak by oba zgromadzenia mogły wymieniać się poglądami i wiedzą fachową w kwestiach związanych z planowanym partnerstwem.
149. Planowana umowa o partnerstwie powinna wspierać dialog z udziałem społeczeństwa obywatelskiego.

B. Zarządzanie, administracja i nadzór

150. Planowana umowa o partnerstwie powinna ustanowić organ zarządzający odpowiedzialny za zarządzanie wdrażaniem i funkcjonowaniem planowanego partnerstwa oraz za ich nadzorowanie, a także za ułatwianie rozstrzygania sporów, jak określono poniżej. Organ zarządzający powinien podejmować decyzje i wydawać zalecenia dotyczące rozwoju planowanego partnerstwa.
151. W skład organu zarządzającego powinni wchodzić przedstawiciele Stron na stosownym szczeblu; organ zarządzający powinien podejmować decyzje za obopólną zgodą i spotykać się tak często, jak wymaga tego wykonanie powierzonych mu zadań. W miarę konieczności mógłby on także ustanowić wyspecjalizowane podkomitety wspierające go w wykonywaniu zadań.

C. Interpretacja

152. Należy spójnie interpretować i stosować planowaną umowę o partnerstwie w pełnym poszanowaniu autonomii porządków prawnych Stron.

D. Rozstrzyganie sporów

153. Planowana umowa o partnerstwie powinna obejmować odpowiednie ustalenia dotyczące rozstrzygania sporów i egzekwowania, w tym postanowienia umożliwiające szybkie rozwiązywanie problemów. W tym celu planowana umowa powinna zawierać postanowienia zachęcające Strony do dokładania wszelkich starań, aby rozstrzygać ewentualne sprawy dotyczące funkcjonowania planowanego partnerstwa w drodze dyskusji i konsultacji, w tym za pośrednictwem organu zarządzającego w celu formalnego rozstrzygnięcia.
154. Organ zarządzający może, w stosownych przypadkach, zgodzić się na skierowanie sporu, w dowolnym momencie, do niezależnego organu arbitrażowego, a każda ze Stron powinna mieć taką możliwość, w przypadku gdyby organ zarządzający nie wypracował satysfakcjonującego obie Strony rozstrzygnięcia we wskazanym

terminie. Decyzje niezależnego organu arbitrażowego powinny być wiążące dla Stron.

155. Gdyby dany spór rodził pytanie dotyczące wykładni prawa Unii, na co może również wskazać każda ze Stron, organ arbitrażowy powinien skierować to pytanie do TSUE jako jedyne go arbitra w zakresie prawa Unii w celu uzyskania wiążącego orzeczenia. Organ arbitrażowy powinien rozstrzygnąć spór zgodnie z orzeczeniem wydanym przez TSUE.
156. W sytuacji gdy Strona nie zastosuje środków koniecznych do przestrzegania wiążącego rozstrzygnięcia sporu w rozsądnym czasie, druga Strona byłaby uprawniona do wystąpienia o rekompensatę finansową lub zastosowania proporcjonalnych i tymczasowych środków, w tym zawieszenia swoich zobowiązań w zakresie planowanego partnerstwa. W myśl art. 178 ust. 2 Umowy o wystąpieniu planowana umowa o partnerstwie powinna określać warunki, na jakich jedna Strona, w przypadku gdy druga Strona uporczywie nie przestrzega orzeczenia organu arbitrażowego, o którym mowa w art. 173 Umowy o wystąpieniu, może zawiesić zobowiązania wynikające z dowolnej części planowanej umowy o partnerstwie, a także z umów dodatkowych.

3. INFORMACJE NIEJAWNE I SZCZEGÓLNIE CHRONIONE INFORMACJE JAWNE

157. Planowana umowa o partnerstwie powinna przewidywać wzajemne gwarancje w zakresie przetwarzania i ochrony informacji niejawnych Stron.
158. W razie potrzeby Strony powinny określić warunki ochrony szczególnie chronionych informacji jawnych, które będą przekazywane i wymieniane między nimi.

4. WYJĄTKI I ŚRODKI OCHRONNE

159. Planowana umowa o partnerstwie powinna przewidywać stosowne wyjątki. Powinny one obejmować ujawnianie informacji dotyczących interesów Stron w zakresie bezpieczeństwa.
160. Planowana umowa o partnerstwie powinna uwzględniać możliwość uruchomienia przez każdą ze Stron tymczasowych środków ochronnych, które w innym razie stanowiłyby naruszenie jej zobowiązań, w sytuacji wystąpienia znaczących trudności gospodarczych, społecznych lub środowiskowych. Powinno to podlegać rygorystycznym warunkom i obejmować prawo drugiej Strony do zastosowania środków równoważących. Zastosowane środki powinny podlegać niezależnemu arbitrażowi.

IV. ZAKRES TERYTORIALNY

161. Wszelkie umowy między Unią i Zjednoczonym Królestwem wynegocjowane na podstawie niniejszych wytycznych negocjacyjnych powinny pozostać bez uszczerbku dla Protokołu w sprawie Irlandii/Irlandii Północnej i Protokołu dotyczącego stref suwerennych Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej na Cyprze.
162. Umowy między Unią i Zjednoczonym Królestwem wynegocjowane na podstawie niniejszych wytycznych negocjacyjnych nie będą obejmować Gibraltaru.

V. AUTENTYCZNE WERSJE JĘZYKOWE

163. Planowana umowa o partnerstwie, która powinna być jednakowo autentyczna we wszystkich językach urzędowych Unii, powinna w tym celu zawierać klauzulę językową.

VI. UZGODNIENIA PROCEDURALNE DOTYCZĄCE PROWADZENIA NEGOCJACJI

164. Komisja powinna prowadzić negocjacje w stałej koordynacji i ciągłym dialogu z Radą i jej organami przygotowawczymi. W tym względzie Rada i Coreper, wspierane przez [nazwa specjalnego komitetu], powinny udzielać Komisji wytycznych.
165. Komisja powinna, w sposób terminowy, konsultować się z organami przygotowawczymi Rady i składać im sprawozdania. W tym celu Rada powinna organizować – przed każdą sesją negocjacyjną i po każdej takiej sesji – posiedzenie [nazwa specjalnego komitetu]. Komisja powinna przekazywać na czas wszelkie niezbędne informacje i dokumenty dotyczące przedmiotowych negocjacji.
166. Komisja powinna informować terminowo i wyczerpująco Parlament Europejski o przedmiotowych negocjacjach.
167. Komisja powinna prowadzić negocjacje we współpracy z Wysokim Przedstawicielem Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa i w porozumieniu z nim w sprawach dotyczących WPZiB.